

Bemærkninger i Anledning af dette Forslag, men da navnlig den høitærede Indenrigsminister har udtalt næsten Alt, hvad jeg vilde have udtalt, og paa en langt bedre Maade, end jeg vilde have kunnet gjøre det, skal jeg ikke opholde Thinget længe. Jeg skal kun tillade mig den ene Bemærkning, at af alle Love er der kun faa, som have været mig mere imod end de saakaldte Tvangslove, og de ville vedblive at pære det, omendstjøndt alle de Forslag, som i den Retning ere fremkomne, have været almindelige, som skulde gjælde for hele Kongeriget; men i en endnu høiere Grad har dette Lovforslag været mig imod, da det er et Lovforslag, der vistnok kan siges at være skrevet for en enkelt Mand, der ved det skal tvinges til at sælge sin bestemte Eiendom mod en Kjøbesum, paa hvis Ansættelse han kun vil faae faare ringe Indflydelse. Det er det, jeg finder i høi Grad uretfærdigt og stridende mod Grundloven og navnlig mod dennes § 87. Jeg vil derfor kun tillade mig at udtale som min Stemme, der jo vistnok ikke har Meget at betyde i og for sig, som et enkelt og tilmed ungt Medlems, men som dog efter min Mening vil omtrent falde sammen med Rettens Stemme, at Thinget ikke burde indlade sig paa dette Lovforslag. Jeg skal ikke videre indlade mig paa Sagen, men kun udtale som min Mening, at det vilde være høist uretfærdigt, om denne Lov gik igjennem, og jeg vil derfor ikke stemme for Sagens Drogang til anden Behandling. De øvrige Spørgsmaal, som Forslaget kunde give Anledning til, ere, som sagt, omtalte idetmindste i det Væsentlige, og da de almindelige Spørgsmaal, som kunne berøre Sagen, alle, som jeg før httrede, oftere ere debatterede, og man kunde vel sige uddebatterede, skal jeg ikke tillade mig at lægge videre Beslag paa Thingets Tid. Jeg skal altsaa tillade mig aldeles at støtte den høitærede Indenrigsministers Anskuelse i denne Sag.

Madsen: Den ærede Indenrigsminister har i Anledning af det foreliggende Lovforslag henlebet Opmærksomheden paa flere forskjellige særlige Fæstegaarde. Jeg har i den Anledning faaet Opfordring til at henlede den høitærede

Ministers Opmærksomhed paa et særegt Fæsteforhold, der er mig bekendt. Det har nemlig ved Opretelsen af et Stamhuus eller Fideicommiss i Jylland været udtrykkeligt bestemt, at Eierens Børn og Efterfølgere, som kom til at eie Stamhuset efter ham, skulde bortkæfte Bøndergodset til de afbøde Fæsternes Børn eller nærmeste Slægtninge, og at denne Bestemmelse skulde gjælde til evig Tid. Jeg vil i den Anledning tillade mig at spørge den høitærede Minister om, hvorledes han tænker at stille sig i det Tilfælde, at det, stjøndt et saadant Forhold er bestemt i et Stamhuus's Erectionsbrev, dog siden har viist sig, at de efterfølgende Eiere have bortkæftet Bøndergodset paa anden Maade, nemlig som Livsfæste. Jeg haaber, at den høitærede Minister vil give mig et Svar paa denne min Forespørgsel.

Indenrigsministeren: Dette Spørgsmaal er af en saa speciel Natur, at jeg troer strax at maatte gjøre opmærksom paa, at jeg naturligviis ikke er forberedt paa at kunne besvare, hvorledes Regjeringen vil stille sig, hvis en saadan Klage skulde indkomme; kun skal jeg sige, at den gamle Tradition, der er hos den danske Regjering, og som efter min Mening er meget ældre end Grundloven og hele den nyere Bevægelse, med Hensyn til Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal, er, at de ville blive fortolke paa den for Fæsterne fordeelagtigste Maade. Om den paagjældende Sag kan afgjøres af Indenrigsministeren, eller henhører under Justitsministeren, eller om den muligt er af den Besskaffenhed, at den kunde udkræve Domstolens Medvirkning, er Noget, hvorom jeg for Diebliffet ikke kan udtale mig, og jeg maa altsaa henvise den ærede Taler og dem, paa hvis Vegne han her har ført Ordet, til, hvis de skulde mene at være forurettede, at henvende sig til Regjeringen; der vil da ganske vist blive stænket et saadant Andragende al den Opmærksomhed, hvortil det maatte have Udkomst. Forøvrigt maa jeg tilstaae, at jeg ikke seer, at det af den ærede Taler fremsatte Spørgsmaal staaer i nogenformhelt Forbindelse med den foreliggende Sag.